Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Václava Vlka.

(Pokračování.)

KAPITOLA XXXVI.

"Kleč byl by prolomil, fetše byl by přetrhl," dal v odpověď — "ale já na něj vyrazí! Čím jsem ho upoutal, nebylo ani tak silné jako pavučina; a on se vystříhal to přetrhnouti. Pravil jsem k němu: 'Nic jiného vám nepomůže, nežli že se nesmíte zapoň týden ukázat. Musíte se zrovna ztratit — nikde nesmí po vás zbyt ani stopy. Mělali co na Mininku ve prospěch vůči šťinkovat, je tohle ten jediný prostředek. Zalekne se, pohne se v ní svědomí — obměkčí se stokrát snáze, než kdyby každodenně na její srdce nový štok činil. Mezi tím pomůže i slečna Pavlule a Mininky tlačit — a musil by v tom býti šlak, aby to takovou cestou nešlo!' — 'A což když to přece nepůjde?' — 'Pak se do toho vložím já sám, a spůsobím svatbu, než se nadějete, vy i Mininka!' — Nebylo to diplomatické? Chlapík dal se zavesti do nejhlubšího lesa, do dneška se odtamtud nehnul, choval se jako nejrozumnější člověk a prokazoval nám výborné služby."

Při posledních slovech už s daleka napřahoval ruku proti Pudilovi, který se k nim blížil, a se smíchem mu pravicí potřásal.

"Byl jste v Habrové?" ptal se ho. "Mluvil jste se slečnou? Nenílí pravda, že s Mininkou jednala, že vám pověděla dobré noviny?"

Pudil netvářil se tak, aby Hubáčkovi tuto domněnku vnucoval.

"Pověděla mi tu velikou novinu," řekl pokukuje na Minu, "že paní Potocká o mně slyšeti nechce. A vy doufám nepotřebujete dlouhých důkazů, abyste tomu věřil: podívejte se, jak se mou nepřítomností po mně roztoužila — jak je tomu ráda, že jsem se oltud ještě neztratil!"

"Nic nedělá!" tvrdil polesný, nahrazuje stručnost námitky své výdatným hlasem.

"Pak mi pověděla," pokračoval zasmušile Pudil, "že by se paní Potocká snad ještě velikými prosbami dala udobřit za to, o čem ví, ale svat svatě prý by mezi mnou a ní všemu na věky byl konec, kdy by ostatek zvěděla."

"Jaký je ten ostatek?" ptal se polesný.

"To je podezření, které jsem měl stranu faráře — a pak to osudně namířeni."

"Dobrá," mínil Hubáček, "já to nikomu nepovím a tuhle pan farář Svoboda to také nikomu nepoví — neníli pravda, dvojctihodný pane? Mimo nás a slečnu bez toho nikdo nic neví."

"Jakž neví!" řekl Pudil. "Což jsem tomu nešťastnému knězi své mínění sám dosti zřetelně nepověděl?"

"Všecko nic nedělá!" vedl polesný vytrvale svou. "Já s pátorem Čackým promluvím—"

"A on," dokládal Pudil, "teprvé bude vědět, co má paní Potocké říci, jestliže jí to posud neřekl."

"Páter Čacký? To ho krásně znáte! Jděte mi na koho s takovými řečmi! Páter Čacký ženské hned tak něco světského nerekne!"

"Konečně je to málo platno," bučel Pudil — "neřekneli jeden, řekne druhý. Jen poslouchejte!"

Toto upozornění týkalo se hraběte; byť on hovor obrátil na "duchy," kteří ho při první jeho návštěvě tolik bavili, ale potom podotknul, že se o strašidlech přílišně šířiti nesmí, poněvadž nyní sám chodí v přestrojení, že by hned mohl býti hastrošem. Táhnul se tím k svému obvazku.

"Máte právo, s ním koketovat," žertovala paní Potocká. "Však vy dobře víte, že vám sluší, a možná, že se s ním budete těžko loučit, až ho více potřebovati nebudete. Jednou jste to už dokázal."

"Kdy pak?"

"Jsou tomu již hezká léta. Tamto dole na louce rejdilo kolem vás bejno dětí a buď vás některé do tváře škráblo anebo vás komár štípnul — nevím to bezpečně — ale jisto jest, že jste to pokládal za velikou ránu a že vám musili tvář ovázati všemi látky, které na místě sehnati mohli, jen abyste se utišil a domů s nářkem nepřišel. To sice pomohlo, avšak potom nechtěl jste dopustit, aby vám i jen jediný z těch šátků shořel; bál jste se, že by to mělo ihned smrtelné následky. Nová nemoc — s tou strašlivě obvázanou hlavou nemohli vše domů vésti, aby tam nespůsobili veliké lekaní."

"Pravda, pravda!" svědčil hrabě. "Pojednou mi to živě na mysl vstupuje. Ale odkud vy to znáte?"

"Z nejvlastnější zkušenosti. Měla jsem to štěstí, rozličnými vysoce politickými prostředky vše k tomu pohnouti, abyste se obvazků svých zbaviti dal."

"Vilma!" zvolal hrabě. "Vilma to tehdy dokázala — a vy jste tedy Vilma!"

Mladá paní se uklonila.

"To bylo tehdy moje zámecké jmeno," pravila.

"Že pak jsem to hned neuhodnul! Zapomněl jsem brzy na svoje dětství — teprvé nyní se mně ty obrazy náhle hrnou na paměť. Vy jste Vilma! Nuže, musí tedy ven jistě dlouho ukrývané tajemství: vy jste má první láska!"

Čacký stoje se správcem a s Žofií docela na blízku, po těchto slovech honem na mladou paní pohledl. I setkal se s jejím zrakem, který kratičko ale velmi důtklivě k němu mluvil: "Nevyzrazujte — ani slůvka nevyzrazujte!" On ji dobře rozuměl; i splnil žádost její tím, že se raději hned poroučel.

Hrabě poslední větu své řeči pronesl tak hlasitě, že ji i Pudil snadno zaslechnouti mohl. Nechal ihned vět rozmluvy s Hubáčkem, aby mu již nic neušlo, co si hrabě s mladou paní povídal.

"Chcete-li s ním něco pořídit," řekl pastor polesnému, "dojde přec jen na to, že ho musíte zavřít do klece aneb uvázat na řetěz. Teď počíná žárlit už i na hraběte — snad si také jej brzy vezme na mušku! Prosím vás, neberte na sebe takovou odpovědnost—"

"Buďte bez starosti!" smál se Hubáček. "Tomu já lépe rozumím — já to spravím, nebojte se nic!"

Pak Pudilem za rameno zatřásl.

"Tuhle pan Světov," dí, "přeje si prohlédnout naše lesní hospodářství — budete tak hodný, doprovodíte nás. Pan Světov je Rus a vy umíte rusky."

"Rus? pan Světov? tento pán?" ptal se Pudil patrně překvapen. "A z které pak gubernie? Snad ne z Kalužské?"

"On vám to sám nejlépe poví," odtušil polesný, představil Pudila panu Světovu a dokládal: "Počkejte na něj — až mu bude líbo, přiveďte ho za mnou. Já chci faráře Čackého zachytit a promluvit s ním — stran té povědomé záležitosti."

Ještě se pan Hubáček s pastorem chvilku zdržel a pak spěchal za Čackým.

Pan Světov byl vůčihledě potěšen, když naň Pudil v dobré ruštině promluvil; méně však líbilo se mu, když jej hned potom zrovna vyslýchati počal, v které gubernii a v kterém újezdě na Rusi statky svoje má, jaké jest jejich jmeno, a konečně, zdali mu je Kristian Michajlovič Kœrner spravuje.

"Nepokládejte mi otázky moje za dotíravost," podotýkal, "byl jsem podle všeho nějaký čas také ve vašich službách."

"Skutečně," rozpomenul se Rus — "psal mi jednou Kristian Michajlovič, že se mu podařilo získati výborného ekonoma — ano pamatuju se, že mi jmenoval vaše jmeno, Ivane Jakovleviči."

"To vás přec jen asi paměť klame," namítal Pudil. "Mne by vám pan Kœrner sotva byl chválil."

"Chválil zajisté," tvrdil určitě Světov. "Dobře se na to rozpomínám."

"Tedy to bylo na samém počátku známosti naší. Neboť to trvalo jen kratičko, co jsem já a pan Kœrner spolu žili v míru. Dovolte Petře Feodoroviči, abych vám bez okolků řekl pouhou pravdu: je to hříšné, že vy takového člověka na svých statcích řáditi necháváte!"

"Já, Ivane Jakovleviči," odtušil chladně Světov, "jsem s Kristianem Michajlovičem po všecka léta dokonale spokojen."

"Může být," řekl Pudil přicházeje do ohně. "Také on má všecku příčinu, podobného pána sobě libovati, jako jste vy, Petře Feodoroviči. Vždyť on je vlastním pánem vašich krásných statků! Vše odhadu, čím chce, a vaše mužíky dře, jak se mu zdá — živě dále mu do toho slova neřekne!"

Světov vzal na se jen ještě chladnější tvář.

"Odpusťte," pravil, "ale musím vám připomenouti, že obviňujete člověka nepřítomného, který se proti žalobám vašim hájiti nemůže."

"U všech vlahy!" zvolal Pudil. "Měl jste na čas cizinu nechati mainou a přijeti domů; já bych byl vašemu Němci před vámi vyčinkal! Takto ale, když jsem se na to tírání vašeho ubohého lidu dále dívati nemohl, vystoupil jsem z vaší služby, myse sobě: Kdy bych se někdy s panem Světovem sešel, tomu bych pověděl do pravdy — za to, že svůj lid v pařátech takového německého špíra necháva, a při svém potování po světě snad ani sobě nevzpomene — —"

"Není tomu tak dávno," vpadl mu Světov do řeči, "co jsem se na své vlasní oči přesvědčil, že se lidem na mých statcích dokonce tak zle nevede, jak vy pravíte, Ivane Jakovleviči."

"Vím, vím," dí Pudil se zlostným smíchem. "Snad celá gubernie si o té vaší návštěvě podnes vypravuje. Vaši mužíkové vše ujišťovali, že jsou šťastni zrovna jako v ráji, že jim Kristian Michajlovič je dobrým otcem, za kterého vstávajíce léhajíce s blahořečením k bohu se modlí. Což také měli činiti! Baruška Petr Feodorovič jistě zase do ciziny odjede, v otcovském domě se pouze jednou za léta mihne, a Kristian Michajlovič i potom zase jako dřív bude neobmezeně vládnouti; kdy by si někdo postěžoval, Petr Feodorovič mu nevěří, a potom třikrát běda žalobníku i jeho dětem i jeho příbuzným i jeho sousedům — neujdou záhubě! Proto byli vaši lidé za vaší návštěvy tak spokojeni. Pan Kœrner je tituluje "russisches Vieh, russische Hunde," jak už německá nátura jinak nedá — a podle toho s nimi také zachází. Vycepoysl si je také pro vaši návštěvu — vaši sousedé mezi sebou najisto tvrdili, že vás hruběji šálil než Potemkin Kateřinu druhou. Ale bože uchovej, aby tito páni sousedé vám samému oči otevřeli, aby vám dali jen slůvko výstrahy! Působilo by jim to jen nepohodlí, vy byste to bez toho nerad slyšel, Němec by bez toho zůstal na svém místě: raději si z vás tedy po stránce udělají dobrý den!"

Čím zlostněji řečník mluvil, tím pozornějším stával se pan Světov.

"Pojďme za panem polesným," řekl posléze, "po cestě můžeme hovořiti dále."

KAPITOLA XXXVII.

Polesný dohonil Čackého až u samé fary.

"Že jste mi tolik utíkal," řekl k němu, "musíte mě nyní kousek vyprovodit. Pan Světov jde v patách za mnou, musím pospíchat."

"Čím vám mohu posloužit?" ptal se farář, když Hubáček ruku jeho ve své rámě zavěsil a vzhůru ke hřbitovu a lesu jej odváděl.

"Řekněte mně, prosím vás, velebníčku," zněla jeho odpověď, "zdali jste přec jednou do ženské byl zlantěn?"

"Jak přicházíte k takovéto otázce?..."

"Nemějte mi za zlé — chci jen věděti, zdali tu nemoc z vlastní zkušenosti znáte. Nemoc je to, nic jiného — horká nemoc, když to pořádně člověka popadne! Takový nemocný vám ukáže na čistou zem vedle své postele a řekne: 'Vidíte, tady hoří plamínek, tady je pod zemí poklad: musíte tu kopati!' A pořád to mluví a pokoje nedá, až se mu stane po vůli, až na tom místě kopají. Potom si zase o někom zmane: 'Hleďte, ten nosí hlavu pod nadím — dejte mu ji přece na krk!' I musel zdravému člověku sahat pod nadí, brát mu odtamtud hlavu a dávat mu ji na krk! Je to bláznovství, ale člověk se z něho vystřásá, a když mu pak o něm vypravují, sám se mu nejvíce smějí. A s takovým samilovaným je to na vlas podobně: těší, vidí lidi chodit po hlavě, vidí, co není a jakživo nebylo — a zvláště věří, že je každý mužský jeho sokem, že naň musí žárlit, že se s ním musí hrdlovat. S takovými nešťastnými musí mít trpělivost zrovna jako s nemocnými: s jednými ani s druhými jinak nic neuvede. Ta je ku příkladu ten Pudil — z míry dobrý člověk, ale v lásce blázen! Kdo s jeho nejmilejší slovo promluví, už na něj div pěst nezdvihá. Co jsou tady Prušáci, musil jsem ho držet takořka pod zkroužou: jak by se byl některý na jeho vyvolenou podívat, on by ho snad byl zardousil! On by nás všecky přivedl do neštěstí."

Čacký pořád mlčky postoupal.

"Ke všemu tomu se ještě s dlouhou svého srdce pokořkoval," mluvil pan Hubáček dále — "a tu je ho teprvé co krotit, aby něco nevyvedl. Já jsem si proto umínil, poprosit vás, dobrý pane faráři, abyste mi laskavě byl nápomocen, mezi těmi dvěma lidmi zjednat dohodnutí."

Žádost tato patrně u Čackého nenacházela valné ochoty.

"Já?" pravil. "Co bych já mohl v tom učinit?"

"Řekněte dobré slůvko nevěstě —"

"Což není pan Pudil s pastorem dost za dobré?..."

"Pastor by mu také rád pomohl, slečna Pavluše by mu ráda pomohla, já bych mu rád pomohl — jen vaši pomoci ještě potřebujeme."

"Ale pro milý bůh, u koho pak?" zvolal Čacký trvaje ovšem stále v tom domnění, že se Pudil o slečnu Tichou uchází.

"Inu u Mininky — u paní Potocké!" dí Hubáček. "Ona na vás tak velice drží. Možná, že se i před vámi tváří, jako by teď na Pudila nepomýšlela, však na to nesmíte nic dát. Mně věřte, že ho ma ráda: vždyť on to je, pro nějž se zdráhala i Potockého sobě vzít—on to je, na nějžto pak čekala, ačkoliv ani nevěděla, kam se poděl! Myslelo se, že taková vdovička druhého muže neb aspoň nového ženicha mít bude, jen to kmitne: a zatím u ní jeden, druhý tak zle pochodil, že jiným zašla všecka chuť, u ní zaťukat. Svou první lásku měla v srdci, to je to! A když přišel, začne se to kočkovat. Takoví jsou milenci — pořád hrají hazardní hru, stokrát jsou odhodláni pro směšný vrtoch všecko sobě pokazit, na věky se rozejít. Musíme my rozumní lidé nad nimi držet svou ruku — vy také, neníli pravda, velebníčku? Čím dříve jim ruce štolou svážete, tím líp."

Když Čacký aspoň ničeho nenamítal, polesný vzal jeho ruku, plácnul do ní a dokládal: "Tedy slovo s to. Já věděl, že u vás pořídím. Děkuju vám, dobrý pane faráři, velice vám děkuju. A dále nesmím vás s sebou vléci: poroučím se vám uctivě. Mějte se dobře. Podívejte se, zas už jdou ti čertovi Prušáci! Tuze vítáni hosté k obědu! — Nu, přeju vám dobrého chutnání! S bohem a na shledanou!"

I vykročil statně dále, radostně se usmívaje, že se mu plán s farářem tak dokonale vydařil.

Stranou po silnici se podle zvuku píšťal a bubnův ke vsi houpal modrý zástup vojákův pruských. Čacký vraceje se domů, spatřil blíže fary při cestě Světova i Pudila, aniž se s Prusy potkávali. Náhle stanul u nich jeden z přichozích vojákův, potřásal Rusovi rukou a velmi živě k němu mluvil.

"Vždycky nás po letech zase náhoda svede! Když jsme se společně krmili filosofií, nenadáli jsme se, že se jednou tady sejdeme! Těším se, že mi bude dopřáno, s vámi ještě se pobaviti. My také odtud chvátati nebudeme! Co pak jsou to zde za dvě pěkná stavení? Fara a škola — děkuju. Velice příjemně překvapení jste mi způsobil, Herr Svetoff!

Tolik asi farář z jeho rychlé a hlasité řeči zaslechnul došed svou cestou docela blízko k nim. Prus svítě svými vypasenými, hladce vyholenými tvářemi ještě se panu Světovu dvakrát třikrát uklonil a stupal do vsi.

"Viděl jste toho důstojníka, pane faráři?" obrátil se Rus k Čackému. "Snad vás to nudo zajímati, že je to hejtman von Belrita, a tímto před lety pan Potocký měl onen soubój."

(Pokračování.)

Brownův německý lék

proti kašeli vyposlaje všechny jiné. Když se užívá spolu s Comp. extraktem sarsaparilly, pelpetlíky a jodidu potaseného, stávají se mnohem účinnějšími.

Vysvědčení jeho dobroty.

ČTĚTE NÁSLEDUJÍCÍ:

MATKY ČTETE!

OAKLAND STA., KY., 26. dub. 1876.

Panové. — Poptávka po Allen's Lung Balsam stále stoupá. Je-li mysl je takový lék se mu nevyrovná proti zánětu nebo mučednému kašli. C. S. MARTIN, lékárník.

Od Rev. C. R. Darrow známého, duchovního.

CINCINNATI, Ohio, 2. ledna 1879.

Pánům J. N. Harris & Co.

Panové! Dcera moje, která trpěla minule dva roky zastavením nedobrou předtucnicí, nalezla velké úlevy uživením Vašeho Allen-a pilného balsamu, tak že se cítím povinen Vám vyroviti nejvlídnější z výsledkem. Její divný kašel, časem až hvízdavý, ztišil a mám naději, že užívaním balsamu po nějaký ještě čas, docílí dokonalého a trvalého vyhojení. V úctě Vás Rev. C. R. DARROW.

LÉK KTERÝ vyhojí souchotiny!

Nabudou naděje ti, kteří dlouho trpěli souchotinami? Lék tento je nekoloty i nestřídlým dítětí. Neobsahuje opium v žádném spůsobu. Prodává se u všech lékařníků.

☞ Návod k užívání leží při každé lahvi.

Sev. německý Lloyd

Pravidelná přímá

PAROPLAVBA

mezi

Bremen a New Yorkem

přes **Southampton**

po následujících obchodních, dopravních a pohodlných podmínkách, parostrojů s 300 kajutami jsou:

"Herman" "Arminius"
"Amerika" "Frankfurt"
"Werra" "Hansa"
"Weser" "Gera"
"Donau" "Rhein"
"Donau" "Kaiser"
"Mainz" "Aller"
"Main" "Strasburg"
"Hohenstaufen" "Hohenzollern"

Expediční dnové jsou následující:

Z Bremen
každou sobotu,
ze Southampton
každé úterý,
z New Yorku
každou sobotu,
na kterého dni vyjmou mimo

POŠTU SPOJENÝCH STÁTŮ

Parolodě tato jsou staré se v dorozumění, cestovatelé do Anglie a Francouzska vystoupiti mohli.

Ceny převozní:

z Bremen do New Yorku:
1 Kajuta: horní salon $100.00
" dolní salon $75.00
Mezipalubí $40.00

z New Yorku do Bremen, Londýna, Havru a Southampton:
1 Kajuta: horní salon $100.00 zlatem.
" dolní salon $80.00
Mezipalubí do Bremen a Havru: ..... 40.00 s potravou.
Do Bremen s nazpět, když se zlatý na najednou zapíší:
1 Kajuta: horní salon $175.00
" dolní salon $150.00
Mezipalubí $90.00

Vše se stravou. Dítky od 1 do 10 roků polovicí.

Po těchto lodích dopravují se pasaž. do všech částí světa: Evropy, po mezipalubí "per first cabin steamer," a přijímají se na všech nádražích v Soustatí.

Stranou přeplavě do BREMEN, HAMBURG, ANTVERP, AMSTERDAMU, ROTTERDAMU, SOUTHAMPTON, HALL a LONDÝNA, obraťte se na

OELRICHS & Comp.

NO. 1 BOWLING GREEN, New Jednatelé v Omaha,

Henry Pundt,
August Weise,
Caldwell Hamilton & Co.

Jednatelé pro Chicago:

CLAUSSENIUS & CO.
čís. 2. již. Clark ulice.

Jednatelé pro Cleveland:

Henry Lewis & V. Szalay

AMERICAN MARBLE WORKS.

ANDREWS, BARNES & Co.

prodávají domácí i importovaný mramor, pomníky, náhrobky atd.

Všechnu práci postaví a za ní ručí. — Nebojíme se soutěže domácí vší cíní. Písarna i dílna naproti panu Steblovi v

CRETE, - - NEB.

Přímý a pravidelný přeplav

Z Bremen do Ameriky aneb naopak

KAREŠ & STOTZKÝ,

29 Bahnhofstrasse, Bremen, Evropa.

Pro celé cisařství rakouské jediní spinomocnění bremské paroplavební společnosti.

Přepravují cestující po chvalně známých poštovních parostrojích

"SEVERONĚMECKÉHO LLOYDU"

za ceny nejlevnější. — Přeplavné v mezipalubí s celým stravováním obnáší:

$28 papíru pro osobu přes 10 roků starou. **$15** pro dítka od 1 roku. [illegible]

Zpáteční přeplavné lístky vystavuje v ceně snížené pan

Franta Brodsky, 26 Avenue C v New Yorku.

Severoněmecký Lloyd jest největší společnost paroplavební v Německu, [illegible] 13.772 osob do konce roku 1876 šťastně přepluvila. — Žádné odůvodněné stesky se proti nim posud neozvaly; nemá-li je kdo, činí to buď z [illegible] nepřátel, aneb k vůli své získuchtivosti. — Jednatelové v státu Nebraska jsou:

v Omaha, pan JAN ROSICKY, MAJITEL "POKROKU ZÁPADU"

v Crete, pan J. JINDRA,

kteří přijímají peněžní částky za přeplavné lístky, jakož i k další zařízce do Čech, Moravy atd. Kdo by povolával za sebou do Ameriky své přátele aneb známé, nechť nám sdělí jejich adresu; my spravíme je ochotně o všem k cestě potřebném a postaráme se o spravedlivou přepravu. — Dopisy na nás budiž adresovány:

Kareš & Stotzký

Bahnhofstrasse 29, Bremen, Europe.

ČLOVĚK,

jenž nezná zeměpis této země, sezná přehlédnutím této mapy že

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R.

JE NEJVETSIM POJITKEM MEZI VYCHODEM A ZAPADEM.

Hlavní linie táhne se z Chicaga do Council Bluffs a Omahy, skrz Joliet, Ottawa, La Salle, Geneseo, Colona, Rock Island, Davenport, West Liberty, Iowa City, Marengo, Brooklyn, Grinnell a Des Moines (kapitol státu Ia) s větvemi z Bureau Junc. do Peoria; z Wilton Junc. do Muscatine, Washington, Fairfield, Eldon, Belknap, Centreville, Princetown, Trenton, Gallatin, Cameron, Leavenworth a Atchison; z Washington do Sigourney, Oskaloosa a Keoxville: z Keokuk do Farmington, Bonaparte, Bentensport, Independent, Eldon, Ottumwa, Eddyville, Oskaloosa, Pella, Monroe a Des Moines; z Des Moines do Indianola a Winterset; z Atlantic do Audubon a z Avoca do Harlanu. Jest jediná společnost, která vlastní spojení mezi Chicagem a Kansasem.

Společnost ta vede dozor nad spacími vozy, kterým se nevyrovnají žádné a které skýtají každému dvojité lože mezi Chicagem a Council Bluffs, Leavenworth neb Atchisonem za $2 Sgrth., a po celou cestu za $5, kdežto společnosti jiné požadují za cestu mezi dotčenými místy 2 za dvojité lože a za celou část $6.

Co vás nejvíce upokojí, jest chut, s jakou potřeba budete jíti při každé přes krásné prerie Illinoisku a Iowaska, v našich velkolepých jídelních vozech, které se nalezají při všech vlacích, jednotlivé celou zvlášť.

Shledáte nutnou potřebu oddělených pokojů pro cestovatelce, zřídili jsme PALACOVÉ SPACÍ A JÍDELNÍ VOZY. Jisá důležitost vyhod našich palacových vozů jest SALON pro KUŘÁKY, kde mohou pohodlně kouřiti.

PALACOVÉ VOZY MB vedeme do PEORIA, DES MOINES, COUNCIL BLUFFS, ATCHISON a LEAVENWORTH. Lístky pro tento trať, známou pod jmenem „Great Rock Island Route" jsou na prodej u všech jednatelů v Spoj. Státech a Kanadě.

O bližší zprávu neb poučení, obraťte se k ředitelství v nejbližším železničním [illegible]

A. KIMBAL, vrchní ředitel v Chicagu, Ills.

T. ST. JOHN, [illegible] ředitel, Chicago, Ills.

Velkolepé mosty spojují břehy řek Mississippi a Missouri na místech, kde tato dvě [illegible] křižuje a možno vyhnouti se přepravě v Council Bluffs, Leavenworth a Atchison, [illegible] se spojení v Union Depots.

HLAVNÍ ŽELEZNIČNÍ SPOJENÍ TÉTO VELKÉ DRÁHY JSOU NASLEDUJÍCÍ:

V Chicagu se všemi drahami, [illegible] se na východ a jih.

V Englewood s Lake Shore & Michigan Southern a Pittsburg, Ft. Wayne & Chicago.

Ve Washington Heights s Pittsburg, Cincinnati & St. Louis drahou.

V La Salle s Illinois Central drahou.

V Peoria s P. P. & J., P. L. & D., I. B. & W., Ill. Midland; a P. T. & W. drahami.

V Rock Island s Western Union a Rock Island & Peoria drahami.

V Davenport s Davenport & North Western drahou.

Ve West Liberty s Burlington, Cedar Rapids & Northern drahou.

V Grinnell se Central R. R. of Iowa.

V Des Moines D. M. & Ft. Dodge drahou.

V Council Bluffs s Union Pacific drahou.

V Omaze s B. & Mo. drahou v Nebraske.

V Columbus Junction s Burlington, Cedar Rapids & Northern drahou.

V Ottumwa se Central drahou Iowa; St. Louis, K. C. & N., a C. R. I. & Q. drahou.

V Keokuk s Toledo Peoria & Western, Wabash & St. Louis; Keokuk & N. W. drahami.

V Beverley K. C., St. J. & B. drahou.

V Atchison s Atchison Topeka & Santa Fé, Atch. & Neb. a Cen. Br. U. P. drahou.

V Leavenworth s S. P. & S. Cen. drahou.